

[Arne Melchior]

talen – give jer, hvad I har godt af; ih, hvor vi ved! Man kan næsten ikke undlade at komme i tanker om socialministerens udtryk om, at god kunst er den form for kunstudfoldelse, der er god for socialdemokratiet. Det er faktisk det, der står med ildskrift igennem lange faser af redegørelsen.

Man kan også læse det på anden måde; der står med andre ord i det her citerede: ud med Dallas, det skal I ikke have, for det er denne profithungrende underholdningsindustri, bevidstløshed, sanseløshed og alt det dér. Ih, hvor I ikke selv ved, I borgere og familier i landet, hvad I har godt af, men vi er nogle stykker, der ved det.

Jeg hævder, at TV-tilbuddet hverken er kulturfjendsk eller familiefjendsk. Jeg hævder, at TV kan anvendes og af mange bliver anvendt – det er i øvrigt op til hver enkelt borger og familie selv, hvordan de vil gøre det – sådan, som vi hos os hjemme forsøger at anvende det, nemlig til at samle familien: hvor i gamle dage generationerne sjældent gik i teater eller biograf sammen, sidder man nu sammen om det, enten det er nyhedsudsendelse, eller det er et teaterstykke, en film, en spændingsting eller en oplysende ting, og bare man kender den lille knap, hvor man en gang imellem slukker, har man altså forudsætningen for at have oplevelsen i fællesskab og bagefter tale om den oplevelse, man har haft. Men det skal man altså ikke have noget af, for det er primitive længsler og profitskæber. Nej, jeg glæder mig til, at udbuddet på kanalerne bliver meget, meget større, end det er på nuværende tidspunkt.

Sådan kunne man citere andre afsnit af det, der hedder redegørelsens »almene del«. Jeg kalder det en fristil, og jeg har følt mig inspireret til også at skrive én selv. Jeg skal derfor opdele resten af min taletid på den måde, at jeg først kommer med denne almene del, som jeg min vane utro skal læse op.

Et samfunds kultur kan ikke alene bedømmes ud fra, hvad man kan finde på museer og biblioteker. Til kulturmønsteret hører i høj grad, hvordan vi bygger og bor, hvordan vi går klædt, hvad vi spiser og drikker, hvordan vi indretter os med hinanden, hvilket ansvar vi tager for hinanden og for de svage, hvilken tryghed vi giver børn, gamle og syge, hvordan vi regulerer trafikken osv. Der er således et stænk af kultur i næsten alt, hvad

vi foretager os, ligesom der er politik i det meste.

Heraf fremgår, at kulturpolitik har næsten ubegrænsede berøringsflader, og her tror jeg mig enig med hr. Lasse Budtz, der jo sammenstillede kulturpolitik og socialpolitik; sådan vil det gælde hele spektret rundt.

Et eksempel: CDs markant positive tilslutning til Europatanken er primært en politisk holdning, men den udspringer helt naturligt af vort kultursyn. Dansk EF-medlemskab er en følge af vort tilhørsforhold til den europæiske familie; vor kulturhistorie bærer vidnesbyrd om denne samhörighed. Lad os erindre os, at »Kong Christian stod ved højen Mast« er komponeret af den tyskfødte Kuhlau, videre, at grundlæggeren af den kongelige ballet var August Bournonville, hvis far var indvandret fra Frankrig. De fleste af vore fremragende kunstnere gennem tiderne har søgt i lange og afgørende perioder af deres liv ud i Europa for at finde inspiration. Jeg nævner bare et par få typiske navne: Thorvaldsen, H. C. Andersen, Georg Brandes og Asger Jorn. Helt tilsvarende forholder det sig med forskningen, handelslivet og ikke mindst med de religiøse strømninger, der også er en vigtig del af kulturen.

Derfor er vi i CD ikke spor bange for at miste dansk identitet eller kulturelt særpræg gennem nært samkvem med Europas nationer. Vor geografiske placering, vor historie og vore fremtidsmuligheder animerer til intimt samvirke med Europa. Det danske kulturbillede er en katalysator for mangfoldige udefra tilførte impulser, og kun gennem åbenhed og higen efter at suge til os har vi nået vor relativt høje standard.

CD tager stærkt afstand fra det subjektivitetens evangelium, der er kommet på mode i de senere år. Ganske vist kan man jo ikke forholde sig strengt objektivt til noget som helst, hverken til personer eller begivenheder: så snart man får et forhold til dem, sætter subjektiviteten automatisk ind. Det er naturligvis også i orden med engagement og begejstring, men subjektivitet må aldrig gøres til et ideal for undervisning, oplysning og nyhedsformidling.

Det er enhver lærers og nyhedsformidlers pligt at søge sin subjektivitet holdt i ave. Hvor den ikke helt kan undertrykkes, må det gøres klart for elever, læsere og seere, hvad der er referat, og hvad der er kommentar; alt